

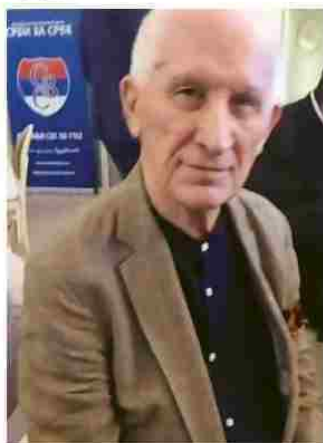
АКАДЕМИК МАТИЈА БЕЋКОВИЋ, ГОСТ ДОНАТОРСКЕ ВЕЧЕРИ И ДАРОДАВАЦ ХУМАНИТАРНЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ „СРБИ ЗА СРБЕ“

ДА ВЕРУЈЕМО У СЕБЕ И ИСТИНУ!

Гост и дародавац Донаторске вечери Хуманитарне организације „Срби за Србе“ у Чачку, у уторак, 11. јуна, поводом Видовданске акције посвећене нашим сународницима у јужној српској покрајини, био је и академик Матија Бећковић, српски књижевник и песник, који је том приликом за аукцију донирао своја сабрана дела са посебном посветом потенцијалном купцу. На овогодишњој аукцији у Чачку, достигла су цену од 1.200 евра, а купац је био власник хотела Royal Residence, домаћин донаторске вечери. Иста дела су, како је објављено, на аукцији у Берлину достигла цену од 2.500 евра. Матија Бећковић је један од најугледнијих и најомиљенијих српских песника. Редовни је члан Српске академије наука и уметности, Српског ПЕН центра и Крунског савета престолонаследника Александра Карађорђевића. Аутор је више антологијских дела и добитник више од 80 књижевних награда и друштвених признања.

Иако је гостовао у Чачку разним културним и књижевним поводима, између осталог и као добитник „Дисове награде“, 1990. и „Повеље Мораве“, 2010. године на Међународним мрчајевачким песничким сусретима, сада се нашао у улози дародавца, што је био повод за краћи разговор за „Чачански глас“.

су радили. Већ сам неколико пута учествовао у оваквим њиховим вечерима, па ево, стигли смо и у Чачак.

Како доживљавате потребу српског народа за разним хуманитарним активностима и акцијама, да ли Вас радује што је циљна група овога пута српски народ на Косову и Метохији, на тој нашој „најскупљој српској речи“, како сте Ви то својевремено рекли?

- Било је „Србе на врбе“, па „Србе на Србе“, па је крајње време да буде и „Срби за Србе“. Част ми је да ову организацију сретим по свету и од свих организација које се баве хуманитарним пословима, ова организација и њени људи су ми се учинили најубедљивијима, и оно што

Да ли су се Срби коначно дозвали памети и окренули једни другима и самима себи, да ли је крајње време да помажемо једни другима, да оставимо све оне преко плота нека брину своје бригае, а ми да решавамо своје проблеме, коначно?

- Све околности нас на то нагоне. Нема нам другога излаза него да се вратимо себи и да се сетимо себе. Неће се нико други сетити нас, ако се не сетимо ми сами.

ЗАСЛУЖИЛИ СУ ДА ИМ ЉУДИ ВЕРУЈУ

Донаторско вече подразумева одређена материјална средства која су конкретна помоћ породицама на Косову и Метохији. Да ли је то једино што нам је потребно у овом тренутку?

- Па, није једино, али је свакако неопходно и насушно, да кажемо. Сваки пут на овим донаторским вечерима са својим књигама ја сам био задовољан и срећан, кад су цене тих књига достигале суме које никада немају и неће имати у књијари. Људи су, просто, знали где та средства иду и хтели су да у томе учествују, да помогну. Нисмо се показивали у прошлости као анонимни добротвори, нисмо из једног другог света, да се нешто чини, а да само Бог зна. Наши људи воле да се зна да су то учинили, да буду забележени и запамћени као задужбеници и добротвори. Тако да је одлично да постоји организација у коју људи имају поверења, јер код нас, обично ако се ради о парама или нечему, ту одмах почиње сумња, подривање. Међутим, ови су људи до сада показали, не само озбиљност и одговорност, него су заслужили да им људи верују и да се онда одазивају на њихов позив и знају да то нису само празне речи и фразе, већ да је то једно дело у које имате увида унутар онога шта су све учинили и за кога, а нарочито за

наше људе на Косову, који су јединствен случај на свету да робују у својој земљи и на својој земљи. Тако да, надам се, да ћемо тога постати свесни да све зависи од нас. Само ми можемо изадати Косово и нико другу га не може узети, нити продати, нити некеме дати.

Као српски академик, дужни сте да мислите, на неки начин, по звању и поштовању, о овом народу и овој земљи. Где у овом међународном контексту видите Србију и њену будућност?

- Она је упала у очи света. Није нам први пут, од како се она заједничка држава распала, да смо се нашли у неком незавидном положају. Тако да, као што видите, ови други још увек су, на неки начин, у положају да нама буду претпостављени. И они оцењују шта ми радимо, шта говоримо, а нисам приметио да ми знамо уопште шта они раде и шта они говоре. Али, они још увек штиклирају наше одговоре и још увек се понашају као да оцењују, да су увређени...

ТУ ЗЕМЉУ СМО ДОБИЛИ ОД НЕБА...

Можда зато што смо им много битни?

- Важно је да се ми полако враћамо на оно место на коме смо били, па смо га изгубили. И да се поново вратимо међу оне народе, међу оне државе, међу којима смо били вековима. Тако да само треба да верујемо у себе, да верујемо у истину и то је сасвим довољно и да нас нико не разувери и пољуља у нашем самопоуздању, јер ту земљу коју смо ми добили од неба, још нико није рекао да није наша. И оно што говоре да је то преседан и да се то више нигде на свету неће догодити, него ми треба да се одрекнемо дела своје територије и да будемо ругло међу народима...

Зорица Лешовић Сјанојевић